

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και τρίτον άφιχούντες χρόνον
την κλεινήν οικόμαχον γην των Περσώνων.

Έτος χίλια κι' όκτώ κι' έντεκάσα,
νέα δράσις Ρωμίων με την γλώσσα.

Τών δρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί— άπ' εύθείας προς έμέ,
Ενδρομη για κάθε χρόνο— ό κ τ ώ φ ρ ά γ κ α ε ί ν α ι μ ό ν ο.
Για τα ξένα όμως μέρη— ό έ κ α φ ρ ά γ κ α κ α ί σ τ ο δ χ έ ρ ι.

Δεκαέτη τοσ Φλεβάρη,
μασκαράδες' στο ποδάρι.

Είκοσιτέσσερα μετρφ και χίλια,
μύταις φερνίζονται, φουσκόνουν χειλια.

**Του «Φασουλή χρονιάτικος
χορός Αποκριάτικος.**

(Φασουλής και μασκαράδες
εύπορα και φουκαράδες.)

Φ.— Προχωρείτε, προχωρείτε,
τά λαλούμενα βαρείτε,
κι' έμπρός έλοι με την μάσκα να ηηθώσωμ και πάλι
μέσ' στο νέο Καρναβάλι.

Έλεπα να κινυρνίζουν της μουτσιούνας μου τά μηλα
και δέν έβγαλα δρό φύλλα.

Έν αν κ' άντραχιλαίσις ειχα
και καταρροή και βήχα,
κι' αν πυρέσωον τώρ άκόμη σαν τον Αηρ παραληρω
και φυχεώς τοūs μασκαράδες των Ρωμίων παρατηρω.

Έν κ' βρεξι δέν έχω να πώω κατ' αυτάς
μήτε στο Παρλαμένο να δώ τοūs βουλευτάς,
μήτε να τραγουδήσω τά κλέη τά ποικιλα
λαού περιουσίω,
μήτε το γαταναύμ να δώ και την γκαμήλα
και τον Θεοδοίου.

Έν κ' βρεξι δέν έχω μήτε να σάς' μιλήσω
και μήτε ν' αναλύσω
γραπτώς και δια γλώσσης
του Δ' Αίρενταλ δηλώσεις,
πού τώρα το Τριώδι
μέσ' σήκωσαν' στο πόδι.

Έν κ' άσθενής το σωμα, το πνευμα, την φυχήν,
δέν εύθωμ με τοουτο το κρτός της εύκλειας,
κι' μόνο πού το βλέπω μεγάλην παραχην
αϊσθάνομαι προ πάντων στο μέρος της κοιλίας.

Έν και τοουτο το συνάχι, μασκαράδες σφρηγιλώ,
έστρεψε την προσοχήν μου προς τά μεζομάντυλα,
πλην έν τούτοις ειπα πάλιν' στην κυρίαν Φασουλή
τοūs λαμπτήρας μας ν' άνάψη και τά πολυκάντυλα.

Κι' άπεφάσισα κι' έπέτο
'σου σπητρώ μου το παρκέτο
να σάς δώσω δίχως άλλο
τον συνεθειμένο μπάλω.

Είς την αθουσαν μου πάλιν
βλέπω με χαράν μεγάλην
όπως πάντα συνηγμένους
τόσους μετημφισμένους,
μ' άλλους λόγους μασκαράδες,
και κυρίους και κυράδες.

Έτοις όμιλους σας γυρίζω
κι' όλους κι' όλους σας γνωρίζω.
Βλέπω' πίσω και' μπροστά μου
τόσον κόσμο παρδαλώ,
και με τά φερνίσματά μου
κάθε μάσκα πιταλώ.

Με ξανάβρισω συνάχι,
προσφιείς γιγατομάχα.
Παίξτε τοūs ταμπουράδες,
τά βιολώ και τά κλαρίνα,
πλην άκούτε, μασκαράδες,
και την εψηχόν μου ρίνα.
Με την ήμφουλίτζ' α' φέτω
έχει γίνει κλαρινέτω.

Μεζομάντυλα γυρεύω,
μεζομάντυλα κρατώ...
φά και ψού, μ' αυτά χορεύω,
φά και ψού, μ' αυτά πετώ.

Μόλις κάνω νά' μιλήσω
και του Δ' Αιρενταλ θελήσω
τάς δηλώσεις: ν' αναλύσω,
μούρχειται καταρροή και τὸν ἴδρον τὸ νῆμα
μοῦ τὸ κέει παρακρήμα.

Πλὴν ἐφέτος ἱμφλουέντζα και' στήν Λόντρα, φίλοι παιδες,
ἔπεσε, καθὼς μανθάνω, σὲ Μυλλόρδους και Μυλλαϊδες,
και τρανῶν Ἐγγλέζων μύταις ὀλοένα ξεφουσοῦν...
μὰ καλὰ κ' αὐτοὶ νὰ πάθουν, ποῦ φρενιάζουσι και λυσοῦν
κάθε τόσο γὰρ Βουλγάρους
κ' Ἄρκουδιάρηδες βαρδάρους.

Φαντασθῆτε, βρε παιδιὰ, νάσαι Δόρδος ἀπὸ γένος
και μαντύλα νὰ κρατῆς διαρκῶς συναχωμένους.
Φαντασθῆτε νάσαι Δόρδος και Πατρικίους τρανὸς
και νὰ πιταίλας τὰ μούτρα καθεμιάς και καθενός,
και νὰ τρέχη κρουνήδον ἢ περιφανῆς σου μύτη
ὡς κ' ἔμενα τοῦ ψωφίτη.

Ἄν πολλὰ γὰρ τὸ συνάχι, προσφιλεῖς, παραληρῶ
'στῆς Ἀποκρηθῆς τοὺς κόμους,
δμως ζήτημα και τοῦτο οσοῦρον τὸ θεωρῶ
ὡς και τοὺς σιδηροδρόμους.

Τι μεγάλοι μασκαράδες κορδωμένοι μὲ σιμόνουν...
ψὰ και ψου... τι οσοῦροι...
πάλι: τσάγχα και χορῶ,
ποῦ τοὺς ἴδρους βλέπεις πάντα μὲ τῆς ἴδραις ν' ἀνταμιόουν.

Μάρς, ὁ μπάλος ἄς ἀρχίσω,
τσάγχα κ' ἀπ' ἔδω κ' ἔκει.
μὰ και' στὸ Βατραχονήσι
δίνουν τσάγχα μερικὸ.

Και σὺ, φίλε Περικλέτο,
μὲ τὸ τρίπυο σιβαλέτο
λίθε μέρος' στὸ μπαλέτο.

Βρυκολαχιάζουσι πρόγονοι ὡς τὸν Θανάση Βάγγια
και βλέπουσι χαίροντες κ' αὐτοὶ τῆς ἐποχῆς τὰ τσάγχα.
Τοὺς ἀπογόνους χαιροῦσιν,
μὰς λένε: μὴ μωροί,
και τὰ σημὰ χαιροκροτοῦν
τραγούδιχα τοῦ Φουρού.

Αὐτὰ τὰ Παρισιάνικα πὼς τὰ καταλαβαίνει
κάθε Ρωμῶς τῆς σήμερον και' στήν ὁδοῖα μπαίνει.
Κ' ἔγω κ' ὁ Περικλέτος μου τὸ νοιώθωμε ὡς Γάλλοι,
κ' ἔγω συχνὰ τὸν γαργαλῶ κ' αὐτὸς ἔμενα πάλι,
και καταβάλλεται πολλὴ κ' ἀπὸ τοὺς δὲρ προσάθεια
γελῶντες ν' ἀποδείξωμε' στὸν κόσμο γαλλομάθεια.

Και' στὸ Φουρού τὸν θιασον μὲν ἢ πατρὶς εὐγνώμων,
κ' ἂν ἔνωσις ἐπιτραπή και τὸν σιδηροδρόμων,
τότε θά' ὄητε τὰ λεπτά πὼς δὲν ἐπιγαν ἀδικα,
τότε χαλάλι κ' ἔλεγχοι και δεικνὰ και χρέη,
θὰ προσκαλοῦνε τὸν Φουρού κ' ἀπὸ τὰ Πιθαδάρικα,
και τῆς Μονιμάτρης τὴν Μπουάτ θὰ νοιώθουν κ' ὁ Σκουμ-
[πραιοι.

Σιδηροδρόμων ἔνωσις καλὰ θὰ φέρη τόσα,
πλὴν μία φιλὴ Δύναμις και συγγενῆς δὲν θέλει:
τὰ νέα τράμ, ποῦ θὰ γενοῦσι νὰ φθάσουνε' στὰ Λίβσα,
'στὸ Σέγγρο, στὴν Κολοκουθὸ, και πέρα' στὴν Κυψέλη.

Ἐς τοῦτο λέγουσι συμφωνεῖ
κ' ἢ προσφιλεῖς Γαλλία,
ὅπου πρὸ χρόνων μίκα στενὴ
μὰς ἦνωσε φιλία.

Ὀὐχ ἦττον δὲν γνωρίζουσι, μασκαροφαμαρόνοι,
τι γνώμην ἔχει γὰρ τὰ τράμ κ' ὁ φίλος μας Τυτόν
κ' ἂν ἐπιτρέψη φιλικῶς νὰ φθάσουσι' στὸ Γουλι...
πλὴν ἔδικός μας Δ' Αιρενταλ, ὁ Κόντες δηλαδῆ,
θὰ εἰσῆ' στὰς προστατάδας μὲ σύνοιαι και σκέψιν
ὅτι τὸ τράμ πολιτικῆν δὲν ὑποκρύπτει βλέψιν.

Σιδηροδρόμων ἔνωσις τὸν κόμον ἀνεστάτωσε,
τὸν δὲ Βαρώνον Δ' Αιρενταλ, ποῦ τώρα τἀνακτίωσε,
ἐκαπελεῖ παραίτησις, ἂν αἰφνης ἐπιμείνῃ
και μέχρι τῆς Καισαριανῆς ἡλεκτρικὸς νὰ γίνῃ.

Ψὰ ψου... πὼς συναχῶθηκα σὲ τοῦτον τὸν καιρὸ...
δῶστε μοῦ μισομάντυλο νὰ σύρω τὸν χορῶ.
Ἐὰν Συρανό Ντὲ-Μπερζεράκ τὴν μύτη μου θὰ φάλω
μέσα σ' αὐτὸν τὸν μπάλο.

Κυτᾶτε μύτη, βρε παιδιὰ, ποῦ διαρκῶς μὲ τρώει,
μύτη ὡς Ἐνεάκρουνος ἀρχαία Καλιρρόη,
μεγάλῃ κ' ὕγροστάλακτος,
ποῦ φίλος ὀμογάλακτος,
ὁ Περικλέτος δηλαδῆ,
ὡς ἐνός' μπροστά τῆς
τὸ μεγαλειῶν κελαιδεῖ
και τὴν ρευστότητά τῆς.

Μύτη καθὼς τοῦ Συρανό, μύτη ποῦ κάνει κρότο,
ποῦ μελιτζάνα γίνεται, παντζάρι και καρότο,
μύτη, ποῦ τῆς χρειάζεται σφραγὶς μὲ βουλοκέρι,
μύτη μὲ προσηγόμενα,
μύτη, ποῦ συναχόνεται χαιμῶνα καλοκαιρὶ
και' στὰ καλὰ καθοιόμενα.

Μύτη φτερισμένη γὰρ μυτᾶις, μύτη μοχθοῦσ' ἀπτότως,
ποῦ τὴν κυτᾶζ' εἰρωνικῶς κάθε μεγάλος μύτος,
μύτη, ποῦ οὐδεὶ χαμηλὰ γὰρ μύταις ἀπὸ ράτσα,
μύτη, ποῦ χόνεται παντοῦ ὡς πρῶστηχη κυράτσα,
μύτη, ποῦ δὲν ὀσφραίνεται παρὰ οσποκοιλιαῖς,
θρῶμαις συγχρόνων κυνικῶν κ' ἄλλων βρωμοδουλεζαῖς.

Μύτη, ποῦ ζηλεύει μύταις, ὅπου στέκονται' ψηλά,
κ' ἄμα φτερνοσθῶν ἀκούει νὰ τοὺς λέν: χαιρ—ὄλε.
Ἐνας μύτος, ποῦ μυρξίει
τοὺς κυρίους, τῆς κυράδες,
κ' εὐλαθῶς παραμυρξίει
'στὸς μεγάλους μυταράδες,
ὅπου μπαίνουν κάθε τόσο μὲς' τὴν μύτη τὸν μικρῶν
και' στὸν βίον τὸν παρόντα και σ' ἐκίον τὸν νεκρῶν.

Ένας μύταρος με χάλι,
θάμα για τὰς ἐδοῦς,
ποῦ οὐ μπάλους ἐξεροβάλλει
μὲ τὸ χρώμα τῆς αἰδοῦς.

Ένας μύτος κλασικός
καὶ τὰ μάλα μουσικός,
ποῦχει γίνεϊ τώρα τώρα
φλούγκελχορν καὶ κλαπαδόρα.

Μ' ἄλλους λόγους τέλος πάντων
μύτος ἐκ τῶν ὑποστάντων
τὴν καταρροὴν ἐκείνην, ποῦ ἔμπορεῖ νὰ σταματᾷ
τὴν ροὴν τῆς ρητορείας κάθε ρέκτου φαπλατιά.

Ένας μύτος ἐλολύξαν
καὶ τὸ μέλος συμβολίζων
θρηνηδοῦσας μουσικῆς
ὄντως πατριωτικῆς.

Μύταρος γὰρ Καρναβάλι καὶ γὰρ σκάμματα καὶ μώμου,
Ένας μύτος ἀπ' ἐκείνου
γὰρ Παλιότσου καὶ Ἀρλεκίνου,
ὅπου ρίξιμο τοῦ πρέπει' στίων κλειῶν τὰς ὑπὸ νόμου.

Μάρς' ὄντ'ν μπάλο, μασκαράδες,
ἔλοι μὰς' ὅτ' ὀπηϊ μου.
οὐεῖς οἱ πρώτοι μταράδες
φάλλετ'ε τὴν μὴτη μου.

Δὲν εἰμπόρευε νὰ γίνῃ σὺν καὶ πέρου Κομητάτο,
πλὴν καλὰ μὰς κλάθ' ἡ μοῖρα,

κί' ἔποχα μὰσκα κί' ἐν σηκώου θά' ἔρω κί' ἔναν ἀποκάτω
πατριώτην καὶ σωτήρα.

(Μὲ φουσαρμίνικα βαρεῖ,
κί' ὁ Θεοτόκης προχωρεῖ
μὲ τοὺς Συμβούλους σοβαρῆς
καὶ φάλλει γύρω του χορῶς.)

Πρόεδρε σταφιδογνώστη,
Πρόεδρε σταφιδουώστη,
ἔρχισε νὰ μὰς διαβάσῃς
τῆς σταφίδος τὰς συμβάσεις.

Τώρα πᾶς καταλαβαίνει,
τώρα σ' τὴν οὐσία μπαίνει
τοῦ ζητήματος αὐτοῦ.

Τοῦτο οὐαῖε τὴν Ἑλλάδα,
τῆς σταφίδος τὴν κολίδα,
κί' ἄνευ στόλου καὶ στρατοῦ.

Σταφιδόστομε Κορημάτη,
φήμισέ τὴν ἐπὶ τέλος,
καὶ καμαρωτὸς περπάτει
μὲσα οὐ σταφιδαμπελοῦς.

Σταφίς σταφίδος, Πρόεδρε, σταφίδη καὶ σταφίδα,
μ' αὐτὴν καὶ τώρα κίνησε τοῦ κράτους τὴν σκαφίδα,
κί' ἂν ἡ σταφίς προώρῃσται νὰ γίνῃ βράσανο σου
κόψε σταφιδουλήματα καὶ ξαναεσπανόσῃς.

Μήνας σχεδὸν ἐπέρασε κί' ἀκόμη δὲν τὴν πῆρες,
καὶ πάλι σ' ἐδαοσίονα οἱ σταφιδουωτήρες.

Φεύγουν οι μήνες γρήγορα γι' αυτούς στα Παραλαμένα,
γιὰ μ' εἶς, ποὺ δὲν σκαμπάζουμε τὴν σταφιδοκουθέντα,
δὲν βλέπομε, κύρ Πρόεδρε, τὴν ὄρα νὰ τελειώσης
ν' ἀκούσης καὶ τοῦ Δ' Αἰρενταλ λιγάκι τὰς δηλώσεις.

Ἴδὲ τὸν Καγκελάριον χωρὶς νὰ παραλείψης
καὶ τὰ σταφιδοσκάνδαλα καὶ τὰς ἀποκαλύψεις.
Στ' αὐτὰ τοῦ βόμβου βόμβησε σταφιδομελισσῶν,
καὶ τὰ λογοκοπήματα
καὶ τὰ παρακρατήματα,
ποῦ τόσην ἐπροκάλεσαν ἀκρατεῖαν γλωσσῶν.

Ἄλλὰ καὶ τὴν παρένθεσιν μὴ λησμονῆς ἐκείνην,
ποῦ τόσην στὸν Σιμόπουλον ἐγέννησεν ὀδύνην,
ἂν κατὰ λάθος δὲ κι' αὐτὸς ἐφάνη πῶς ἡμάρτησε,
πλὴν ἴδε καὶ κατάρσις
τὴν σταφιδαμπελον αὐτὴν,
τὴν κατὰ πάντα ζηλευτὴν,
τὴν δεξιῶς ἐφύτευσε καὶ νῦν ἡ δεξιὰ σου,
κι' ἄκουσ' εὐχαριστήρια πολλὰν ἀντάξιά σου.

(Μπαίνει τοῦ κράτους ἡ Βουλὴ ντυμένη σὰν ἀρκοῦδα.)

Φ. — Ἐλα, κυρά μας ὠμορφη, καὶ πῆξαι καὶ τραγοῦδα.
Τὸν Κερκυραῖο κάνε μας καὶ τὸν ἑανθὸ τσοπάνη
πῶς πνάνουε τὰ πρόβατα καὶ πῶς τὰ πᾶν' στὴ στάνη.

Ἄφερμι, τόκανεσ καλὰ, κι' ἀξίζεις πρῶτον γέρας,
μὰ κάνε μας, παρακαλῶ, καὶ μερικὸς πατίερας
πῶς ρουχαλίζου μὴ χαρὰ στὰς ἔδρας τῶν ἀπάνω...
κι' αὐτὸ καλὰ... μὰ κάνε μας καὶ τὸν ρεπουμπλικάνο
πῶς ἔξαφνα φουρμάζεται, πῶς τὸ μπουρὶ τὸν πνάνει,
καὶ πότε τρέχει μὲ σπαθὶ, καὶ πότε μὲ τηγάνι.

Κι' αὐτὸ καλὰ μὰς τόκανεσ, κυρὰ γλωσσοκοπένα...
εἶγε σου, μπράβο κι' ἀφερμι, εἶσαι γιὰ τέτοια μάννα.
Μὰ κάνε καὶ τὴν μεῖζονα καθὼς καὶ τὴν ἐλάσσονα
πῶς πνάνονται καὶ πῶς φουσοῦν,
καὶ πῶς τὸ δέρας τὸ χρυσοῦν
μένει μὲ τὰ μαλλώματα στὸν Κόντε τὸν Ἰάσονα.

Κι' αὐτὸ καλὰ μὰς τόκανεσ, ἀρκοῦδα λιμαζόρα,
μὰ κάνε μας, παρακαλῶ, τοὺς Γημωνέζους τώρα
πῶς ἐφορμῶν ἀκράτητοι τὸ Πόρτ-Ἀρθοῦρ νὰ πάρουν,
μὰ κάνε μας καὶ μερικὸς
ἀγριοσκίλους νησιακοῦς,
ποῦ γιὰ χαρτοφυλάκιο κονταῦνον νὰ κρεπάρουν.

Κι' αὐτοὺς τοὺς ἔκανεσ καλὰ
κι' ὁ κόσμος γύρω σου γελᾷ.

Κάνε καὶ τὸν Σιμόπουλο πῶς παραιτήθη τότε
κι' ἄδικα φόνεζαν γι' αὐτὸν χαμπόσι πατριώται.

Κάνε μας τὸν Σιμόπουλο, τὸν μάρτυρα, τὸν ἅγιον,
πῶς ὅτῃς σταφίδος τὸν βωμὸν τὸν ἔσταν ὡς σφάγιον,
καὶ πῶς ὁ Κόντεσ ἔμεινε μονάχος κυβερνήτης
κι' αὐτόφωτος πλανήτης.

Κι' αὐτὸν τὸν ἔκανεσ καλὰ
κι' εἶγε σοῦ πρέπουνε πολλὰ.

Πολὸ μὰς ὑποχρέωσες, ἀρκοῦδα, μὲ τὸν τρόπο σου,
καὶ τώρα σῦρε λιγερὴ
στὸν κύριον Καλογεργὴ
νὰ πληρωθῆς τὸν ὄκο σου.

Ἐξω κάθε σκυθρωπότης
γιὰ τὸν κόσμο τὸν κανάγια,
εὐθυμία καὶ φαιδρότης
καὶ παντοῦ χοροὶ καὶ τσάγια.

Μὴ χαρὰ καθὲς κυττάξει
πῶς ὁ κόρφοσ καθεμῆσ
γλυκοβόλαστο καστάζει
γάλα Γαλλικὸ Ρωμηᾶσ.

Ἄς ἀνάψου μασσαλάδες καὶ πολὺχρωμοὶ πυρσοί...
σηκωθῆτε, σηκωθῆτε,
καὶ στὰ γέλοια λιγωθῆτε
σὰν ν' ἀκούτε τὸν Φουρσοῦ.

Τῆς εὐθύμου Ρωμηοσύνης ἄς ἀφήσωμεν τὰς τύχας
εἰς τὸν Δ' Αἰρενταλ τὸν φίλον καὶ στὰ ξένα τρικαντά...
θὰ χορέψω, θὰ χορέψω... πλὴν μὲ πνάνει πάλι βήχας,
καὶ ποθὼ νὰ πιπιλίω καραμέλαισ τοῦ Μπαλντά.

Κι' ἐγὼ μὲ τὴν ἀρρώστεια μου κάνω τὸν παραγκιόζη...
χορῶν καὶ τρέλλας ἔβδομάς...
μεγαυχολία καὶ σ' ἐμάς
καθόλου δεσ ἀρμόζει.

Τῆς δόξης τὸ σκάνδαλο,
ποῦ σ' ἄλλα μασκαρεύεται,
μόνο μὲ τὸν Καρνάδαλο
κάνει πῶς σδαρεύεται.

(Αὐτὰ λοιπὸν ἐλάλησε μακάριος κι' εὐδαίμων,
ὅπταν ὁ Καρνάδαλος σταφίδα διανεμὸν
πρὸς τοὺς ὄμιλους ὤρμησε τῆς συναστροφῆς
κι' ἐφάναζε φρενὸληπτος: σταφίς, σταφίς.)

(Κι' εἶπαν πρὸς ἐκεῖνον ὄλοι
κι' ἡ μαρζόλαισ κι' οἱ μαρζόλοι.)

Ἦ παιδί τῆς Ρωμηοσύνης, τῆς ἀστείας μας μαμμῆσ,
μὲ σταφίδες εὐωχῆσου,
κι' ἡ φιλόστοργος εὐχὴ σου
ἔστω πάντοτ' ἐφ' ἡμάς.

Καὶ καμπόσαισ ποσιλιῆσ,
μ' ἄλλουσ λόγουσ ἀγγελίας.

Μέγα Περιοδικὸν Φιλοκάλου Πηλεόπησ
τελειότερον πολλῶν παρομοίων τῆς Εὐρώπησ.
Τι κεντήματα διδάσκει: στὰς πολλὰς συνδρομητριάσ
καὶ μὲ πινάκασ ἐγχρώμασ τέρπει τὰς ἀναγνωστριάσ,
καὶ μαθαίνει καθεμῆσ πῶς νὰ γίνῃ ζηλευτὴ
κι' ἀληθῆσ νοικοκυρά,
πῶς νὰ ντύσῃ τὰ παιδιὰ τῆσ καὶ νὰ νύνεται κι' αὐτὴ
δίχως μπόλινο παρα.
Κι' εἰς Ἀμερικὴν κι' Ἀσίαν, κι' ἔπου κι' ἔνα μόνον σηπτι,
ποῦ μιλῶν Ἑλληνικά,
ἡ Φιλόκαλοσ πρὸς ἑλασ διαπρόσωσ κηρῦνται
πῶς προκόβουσ σηητικά.
Ἄφ' Ἀλεξιάδησ, μέγασ τῆσ φιλοκαλίας μύσησ,
εἶναι κι' ὁ διευθυντῆσ τῆσ,
ἄξιωσ πολλῶν ἐπαίνων καὶ δικαίων ἐγκωμίων,
μὲ φιλόκαλα Γραφεῖα παρὰ τὸ Ταχυδρομείον.